

בבית המשפט העליון

רע"פ 6825/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"פ 16764-07-18 מיום 19.7.2018 שניתן על ידי כב' השופטים רפאל יעקובי, משה בר-עם ואלכסנדר רון

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' יעקובי, מ' בר-עם ו-א' רון) בע"פ 16764-07-18 מיום 19.7.2018 בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה שפירא) מיום 15.5.2018 ועל גזר הדין מיום 13.6.2018 בת"פ 11483-10-17.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש, תושב הרשות הפלסטינית, הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה של שהייה שלא כדין בתחומי מדינת ישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ביום 3.10.2017.

2. המבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו לאחר שהוכח כי לא החזיק בהיתר שהיה בישראל במועד הרלוונטי; הוכחה מודעותו לכך (או למצער עצימת עיניו); ונדחו טענותיו להגנת כורח ולזוטי דברים. בעניין טענת הכורח נקבע כי המבקש לא העמיד

תשתית ראייתית מינימלית לכך שהוא נתון בסכנה בשטחי הרשות הפלסטינית, וגם אילו היה מעמיד תשתית שכזו, לא היה בכך כדי להוות הגנה מפני הרשעה. כן נדחתה טענתו לזוטי דברים, בין היתר, מכיוון שעלה מתוך עדותו כי הוא התכוון להמשיך ולשהות בישראל אף ללא היתר, וכי בעבר נכנס לישראל פעם אחר פעם ללא היתר כניסה וביצע בישראל עבירות שונות.

3. בגזר הדין קבע בית המשפט כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית עד גבוהה, ומשכך, מתחם העונש ההולם נע בין חודשיים מאסר בפועל לשמונה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ולעיתים קנס. לחובת המבקש רישום פלילי מכביד שכולל עשרים הרשעות קודמות בעבירות כניסה לישראל שלא כדין ועבירות אחרות. עונשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים שהושתו על המבקש בעבר לא הרתיעו אותו מלשוב ולהיכנס לישראל שלא כדין וקיים סיכוי ממשי שלאחר שחרורו ממאסר ימשיך לשהות בישראל. לאור זאת, גזר בית המשפט על המבקש עונש המצוי בחלקו העליון של המתחם: שישה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ושלושה חודשי מאסר על תנאי.

4. המבקש ערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו על שני חלקיו. בהתייחס לערעור על הכרעת הדין, ציין בית המשפט כי טענות המבקש נגעו לקביעות מהימנות וממצאים עובדתיים, בהם אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב. היסוד העובדתי בעבירה לא היה שנוי במחלוקת והיסוד הנפשי הוכח מעבר לכל ספק סביר, ולא נמצאה עילה להתערבות. בעניין הערעור על העונש, צוין כי בהינתן עברו הפלילי המכביד של המבקש, בין היתר, בעבירות של שהייה בלתי חוקית, שבמקרים רבים נלוו להן עבירות נוספות, לא היה מקום לגזור על המבקש עונש מקל יותר.

המבקש לא השלים עם פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.

טענות המבקש

5. המבקש, אשר מייצג את עצמו, חוזר בבקשה על הטענות שנטענו בהודעת הערעור בלשון מעט אחרת, כאשר חלקים נכבדים מהבקשה מועתקים בשינויי נוסח קלים מהודעת הערעור שהוגשה על-ידי באת כוחו של המבקש לבית המשפט המחוזי. משכך, עותר המבקש לביטול העונשים שנגזרו עליו, ולחלופין לקצר את עונש המאסר

שהוטל עליו ולבטל את המאסר המותנה. עוד התבקש כי ימונה למבקש סנגורית מטעם הסנגוריה הציבורית.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף ללא צורך בתגובת המשיבה. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעלים שאלה בעלת חשיבות כללית מבחינה משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שוב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). לא מצאתי כי עניינו של המבקש מעלה שאלה המצדיקה מתן רשות ערעור או כי נגרם למבקש כל עיוות דין, והוא אף אינו טוען זאת. די באלה על מנת לדחות את הבקשה.

7. כן ניתן לומר שבפועל מדובר בבקשה שנוגעת לחומרת העונש שהושת על המבקש. במקרים אלו, על המבקש להצביע על סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים (ראו, למשל, רע"פ 6871/17 קרעין נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (7.11.2017)). בענייננו, נראה שהעונש שהושת על המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה, ובטח שאין מדובר בסטייה קיצונית.

8. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, ה' בחשון התשע"ט (14.10.2018).

ש ו פ ט